

1. DZIEŃ POSTU I MODLITWY

2. ZAKOŃCZENIE 10 DNI MODLITWY

Lekcja 3 — 21 stycznia

BOSKOŚĆ DUCHA ŚWIĘTEGO

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Dz 5,1-4; 1 Kor 2,10-11; Iz 63,10-14; Tt 3,4-6; Rz 8,11; 1 P 1,2.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Łaska Pana Jezusa Chrystusa i miłość Boga, i społeczność Ducha Świętego niech będzie z wami wszystkimi” (2 Kor 13,13).

W całej *Biblii* Bóg Ojciec jest przedstawiany oczywiście jako Bóg. Prawda o tym, iż jest On Bogiem, została wyraźnie przedstawiona zarówno w *Starym*, jak i *Nowym Testamencie*. Jest to jedna z najważniejszych i najbardziej podstawowych prawd Słowa Bożego.

Boskość Jezusa także została wielokrotnie potwierdzona w *Piśmie Świętym*, zwłaszcza w *Nowym Testamencie*, zarówno w ewangeliach, jak i w listach apostołskich.

Natomiast boskość Ducha Świętego została ukazana w sposób znacznie skromniejszy. Można ją wywnioskować z różnych niebezpośrednich biblijnych stwierdzeń. Musimy przy tym porównywać różne fragmenty *Pisma Świętego*, aby uważnie przestudiować to, co Bóg objawił w swoim Słowie o Duchu Świętym. Czyniąc to, powinniśmy głosić tylko tyle, ile jest objawione w *Piśmie Świętym*, aby „nie rozumieć więcej ponad to, co napisano” (1 Kor 4,6). Ta kwestia wymaga gotowości do uczenia się — postawy pokory. W kwestii zrozumienia natury Ducha Świętego nie wolno nam czynić standardem naszego ludzkiego rozumowania. Powinniśmy po prostu przyjąć to, co twierdzi *Pismo Święte*, i głosić to bez względu na to, jak trudne do zrozumienia się nam to wydaje.

Biblia nie zawiera systematycznego wykładu na temat boskości Ducha Świętego. Zamiast tego znajdujemy w niej interesujące wskazówki, które świadczą, że autorzy ksiąg biblijnych rozumieli, iż Duch Święty jest równy Bogu. Jest kilka takich miejsc w *Biblii*, gdzie te same działania są przypisane Bogu i Duchowi Świętemu.

Przeczytaj Dz 5,1-4. Czego możemy się dowiedzieć o Bogu i Duchu Świętym ze słów Piotra skierowanych do Ananiasza?

Gdyby Duch Święty nie był Bogiem, to musielibyśmy dojść do wniosku, że Piotr wypowiedział się w sposób nieodpowiedzialny i wprowadzający w błąd. Ciekawe w kontekście natury Ducha Świętego jest to, że Piotr stawia Boga i Ducha Świętego na jednym poziomie. W Dz 5,3 zapytuje Ananiasza, dlaczego okłamał Ducha Świętego, a pod koniec Dz 5,4 stwierdza:

— „Nie ludziom skłamałeś, lecz Bogu”.

Piotr wyraźnie zrównuje Ducha Świętego z Bogiem. Mówi przy tym, że Ananiasz okłamał nie tylko apostołów, ale samego Boga. Okłamywanie Ducha Świętego jest okłamywaniem Boga. Tak więc Duch Święty jest Bogiem. Zostało to wyrażone jasno i wyraźnie.

Dlaczego Ananiasza i Safirę spotkała tak surowa kara za to, co uczynili?

Musimy pamiętać, że wśród wiernych Kościoła wczesnochrześcijańskiego opisanego w *Dziejach Apostolskich* „było jedno serce i jedna dusza” (Dz 4,32). Ta jedność była wynikiem działania Ducha Świętego. Właśnie dlatego wierzący chętnie i dobrowolnie dzielili się tym, co posiadali. Kłamstwo w kwestii dzielenia się swoim majątkiem było jednoznaczne z wyrzeczeniem się tej jedności i wyparciem się Ducha Świętego, dzięki któremu jedność ta była możliwa.

Dlatego kłamstwo Ananiasza i jego żony przedstawiało w błędnym świetle boskie dzieło i obecność Ducha Świętego w społeczności Kościoła wczesnochrześcijańskiego. Taka nieuczciwość wobec Boga jest niszczycielska i nie pozwala Duchowi Świętemu działać skutecznie dla wierzących. Bóg pragnie, byśmy służyli Mu niepodzielnie. Ponieważ rodząca się społeczność wierzących znajdowała się w ważnym okresie swoich dziejów, Bóg postanowił wyciągnąć drastyczne konsekwencje z ich postępowania, by upewnić się, że Kościół będzie działał jednomyślnie i w atmosferze wzajemnej prawdomówności, poddając się prowadzeniu Ducha Świętego.

Pomyśl, jak łatwo Ananiasz i Safira mogliby usprawiedliwić swój grzech: — Czyż nie sprzedaliśmy naszej posiadłości i nie oddaliśmy części uzyskanych pieniędzy Kościołowi? Co z tego, że trochę zatrzymaliśmy dla siebie? Co ta historia mówi o tym, jak bardzo powinniśmy być ostrożni w tym, jak uzasadnimy nasze postępowanie?

Istnieje szereg wersetów w *Piśmie Świętym*, w których Duch Święty jest przedstawiony jako posiadający boskie cechy.

Jakie cechy i działania Ducha Świętego właściwe wyłącznie Bogu są wymienione we wskazanych poniżej fragmentach *Biblii*?

1 Kor 2,10-11; por. Iz 40,13-14

.....

Ps 139,7

.....

.....

W swojej analizie mądrości Bożej Paweł stwierdza, że to Duch Święty czyni tę mądrość dostępną naszemu poznaniu. W swojej argumentacji Paweł stosuje zasadę, iż *podobny zna podobnego*. Jedyne kogoś równy Bogu może poznać głębię Jego spraw (zob. 1 Kor 2,10-11). Nikt nie zna Boga tak jak Duch Święty, gdyż zna On Boga osobiście. Zna Boga tak, jak nie może Go poznać nikt z zewnątrz.

Duch Święty jest prawdziwie wszechobecny. Obecność Ducha Świętego jest obecnością Boga. Skoro nie mogą uciec nigdzie, gdzie nie byłoby Ducha Bożego, to znaczy, że jest On wszechobecny (por. Ps 139,7).

O Duchu Świętym napisano, że jest wieczny (zob. Hbr 9,14). Kto według *Biblii* jest naprawdę wieczny? Otóż tylko Bóg ma nieśmiertelność (zob. 1 Tm 6,16). Skoro Duch Święty został nazwany *wiecznym*, to musi być Bogiem.

Duch Święty jest także wszechmocny. W Łk 1,35 wyrażenia *Duch Święty* i *moc Najwyższego* są użyte synonimicznie. W tym kontekście odnoszą się do niewątpliwego cudu — dziewiczego poczęcia. W Rz 15,19 apostoł Paweł stwierdza, że jego służba była pełniona „przez moc znaków i cudów oraz przez moc Ducha Świętego”. Tak więc Duch Święty dokonuje boskich cudów.

Jezus powiedział, że bluźnierstwo przeciwko Duchowi Świętemu jest niewybaczalne (zob. Mt 12,31-32; Mk 3,28-29). Trudno zrozumieć wagę tego oświadczenia inaczej jak tylko w kontekście boskości Ducha Świętego.

Ale chyba najbardziej zdumiewającym dziełem Ducha Świętego jest to, że zmienia On serca i umysły ludzi. To Duch Święty dokonuje nowonarodzenia (zob. J 3,5-8). On ma moc dokonać czegoś, czego tylko Bóg może dokonać.

W *Biblii* szereg nawiązań do Ducha Świętego występuje zamiennie z nawiązaniem do Boga.

Przeczytaj Iz 63,10-14 i porównaj z Lb 14,11 i Pwt 32,12. O kim mówią autorzy ksiąg biblijnych w tych wersetach i jak świadczy to o boskości Ducha Świętego?

W Iz 63,10 czytamy, że lud Boży buntował się i zasmucał Ducha Świętego. Jednak w paralelnym sprawozdaniu w Lb 14,11 czytamy: „Wtedy rzekł Pan do Mojżesza:

— Jak długo znieważać mnie będzie ten lud?”

A w Pwt 32,12 dowiadujemy się, że „Pan sam jeden prowadził go, nie było przy nim obcego boga”. Najwyraźniej autorzy ksiąg biblijnych postrzegali Ducha Świętego jako tożsamego z Bogiem.

W 2 Sm 23,2 znajdujemy oświadczenie Dawida: „Duch Pana przemawia przeze mnie”, a dalej w paralelnym fragmencie tekstu czytamy:

— „Rzekł Bóg Izraela (...) do mnie” (2 Sm 23,3).

Z tej biblijnej paraleli wynika po raz kolejny, iż Duch Święty był uważany za równego Bogu.

Porównaj 1 Kor 3,16-17 z 1 Kor 6,19-20 oraz 1 Kor 12,11 z 1 Kor 12,28. W jaki sposób nawiązania do Ducha Świętego i Boga występują zamiennie w tych fragmentach listu? Co zostało przypisane zarówno Bogu, jak i Duchowi Świętemu?

W 1 Kor 3,16-17 Paweł używa podobnego języka jak w 1 Kor 6,19-20. Według apostoła Pawła zamieszkanie Ducha Świętego w człowieku jest jednoznaczne z zamieszkaniem Boga. Zrównując wyrażenie *świątynia Boża* z wyrażeniem *świątynia Duch Świętego*, Paweł wskazuje, że Duch Święty jest Bogiem.

W 1 Kor 12,11 Paweł napisał, że to Duch Święty rozdaje dary duchowe wszystkim wierzącym. Kilkanaście wersetów dalej, w 1 Kor 12,28, czytamy, że to Bóg rozdaje dary duchowe. Zasadnicze przesłanie jest jasne — Duch Święty czyni to samo, co czyni Bóg, a to świadczy wyraźnie, że Duch Święty jest równy Bogu.

Przeczytaj jeszcze raz Lb 14,11. W jaki sposób można te słowa zastosować do nas dzisiaj? Pomyśl, w jaki cudowny sposób Bóg działał w naszym Kościele. Pomyśl o wszystkich powodach, jakie dał nam, byśmy mogli wierzyć. Jak możemy się upewnić, że nie czynimy dzisiaj tego zła, które lud Boży czynił tysiące lat temu?

Duch Święty wykonuje określone dzieła, które *Biblia* przypisuje wyłącznie Bogu. On uczestniczył w Bożym dziele stworzenia i uczestniczy w Bożym dziele odrodzenia grzeszników.

Przeczytaj Tt 3,4-6. Jak Paweł opisuje zaangażowanie Ducha Świętego w proces odrodzenia?

Duch Święty jest wymieniony równolegle ze *Zbawicielem naszym, Bogiem* (zob. Tt 3,4) w kontekście kąpieli odrodzenia (chrztu) i naszej duchowej odnowy (zob. Tt 3,5). On jest Sprawcą naszego nowonarodzenia. On odnawia nasze serca. On budzi nasze pragnienie podążania za Chrystusem. On jest Duchem, który daje życie (zob. Rz 8,2). On uświęca grzeszników i przekształca ich charakter. On pomaga nam być posłusznymi Jezusowi Chrystusowi, który nas zbawił. Jedynie Boska Istota jest zdolna do tak wspaniałych dokonań.

Porównaj Iz 6,8-10 z Dz 28,25-27. Komu autorzy tych ksiąg biblijnych przypisują boską mowę?

Jest kilka fragmentów w *Biblii*, w których z jednej strony jest napisane, że to Bóg przemawia, a z drugiej strony autorzy ksiąg biblijnych wyraźnie stwierdzają, że to Duch Święty przemawia. To Duch Święty w nadnaturalny sposób przekazał nam *Pismo Święte* (zob. 2 P 1,21), które w innym miejscu jest przypisane natchnieniu samego Boga (zob. 2 Tm 3,16). Przekazanie nam *Pisma Świętego* jest kolejnym dokonaniem Ducha Świętego.

Czego dowiadujemy się z Rz 8,11 o boskości Ducha Świętego?

Biblia mówi, że Duch Święty wzbudził Jezusa z martwych i wzbudzi także nas. Jedynie Bóg ma moc wskrzeszania ludzi z martwych. Tak więc Duch Święty jest Bogiem.

Jakich zmian możesz dokonać, by być bardziej otwartym na kierownictwo Ducha Świętego? Jakie praktyki mogą przeszkadzać ci w wyraźnym rozpoznawaniu Jego kierownictwa w twoim życiu?

Co stracilibyśmy, gdyby Duch Święty nie był Bogiem? Gdyby Duch Święty nie był w pełni Bogiem, miałyby to poważne skutki dla zbawienia i nabożeństwa. *Biblia* mówi, że to Duch Święty jest odpowiedzialny za odrodzenie wierzących. Mieszka On w nich i napełnia ich. On odnawia nasze myślenie i zmienia nasz charakter. On ma moc wzbudzania z martwych. Czyni wyznawców Chrystusa takimi, jakim jest Bóg — świętymi. Gdyby Duch Święty nie był Bogiem, jak moglibyśmy być pewni, że może dokonać tego wszystkiego i to w taki sposób, by było to akceptowane przez Boga?

Przeczytaj 1 P 1,2; 2 Kor 13,13; Mt 28,18-19. Jak fakt, iż Duch Święty został wymieniony obok Boga Ojca i Jezusa Chrystusa w formule chrztu i błogosławieństwie, świadczy o miejscu Ducha Świętego w nabożeństwie i wielbieniu Boga?

Świadomość boskości Ducha Świętego pomaga nam odnosić się do Niego w odpowiedni sposób, uznając Go jako tego, kim naprawdę jest. Boskość Ducha Świętego oznacza, że w centrum prawdziwego uduchowienia jest Bóg. Nowotestamentowy Kościół bez wahania wymieniał Ducha Świętego obok dwóch pierwszych osób Bóstwa. Duch Święty ma tę samą rangę i pozycję, co Ojciec i Syn w formule chrztu podanej przez Jezusa. Chrzest ma głębokie duchowe znaczenie i jest nie tylko obrzędem, ale prawdziwym nabożeństwem. Podobnie apostołskie błogosławieństwo jest wyrazem chwały dla Boga i oddana jest w nim cześć Duchowi Świętemu na równi z Ojcem i Synem. Wszystkie trzy osoby Bóstwa zostały wymienione razem i jednakowo uznane za takie.

W *Nowym Testamencie* Duch Święty jest uznany jako Ten, który zasługuje na boską cześć nie tylko w formule chrztu czy apostołskim błogosławieństwie, ale także w stałym wymogu polegania na Nim w naszym duchowym życiu oraz posłuszeństwie wobec Niego jako naszego Boskiego Nauczyciela i tego, który nas uświęca. Czy to ma dla nas znaczenie, że Duch Święty jest Bogiem? Owszem, i to ogromne! Jeśli wiemy, kim On naprawdę jest, i uznajemy Jego boskość, wówczas będziemy szanować Jego dzieło i polegać na Nim w kwestii naszego osobistego rozwoju i uświęcenia.

Pomyśl, co to znaczy, że Duch Święty, sam Bóg, działa w twoim życiu. Jakie wspaniałe obietnice dla nas wiążą się ze świadomością, że Bóg działa w nas, by zmieniać nas w takich, jakimi możemy być dzięki Niemu? Dlaczego prawda ta podnosi nas na duchu i dodaje nam pewności?

DO DALSZEGO STUDIUM

Jak zauważyliśmy w tym tygodniu, biblijne dowody na boskość Ducha Świętego są liczne i bardzo przekonujące. Duch Święty jest Bogiem. Jednak musimy pamiętać, że gdy myślimy o Duchu Świętym, mamy do czynienia z Bożą tajemnicą. Musimy uznać, że skoro nie jesteśmy w stanie w pełni wyjaśnić istoty Boga i Jego natury, to musimy oprzeć się pokusie czynienia naszych ludzkich pojęć normą w kwestii tego, kim Bóg powinien być. Prawda wykracza daleko poza ludzkie pojmowanie, zwłaszcza gdy dotyczy natury samego Boga.

Jednocześnie wiara w boskość Ducha Świętego oznacza coś więcej niż przyjęcie biblijnej nauki o Trójcy. Wymaga bowiem zaufania i polegania na zbawczym dziele Bożym zleconym przez Ojca i dokonanym przez Syna w mocy Ducha. „Nie jest dla nas niezbędne to, byśmy umieli zdefiniować, kim jest Duch Święty. (...) Natura Ducha Świętego jest tajemnicą. Ludzie nie są w stanie jej wyjaśnić, gdyż Pan jej nie objawił. Ludzie mający błędne poglądy mogą pozbierać fragmenty *Pisma Świętego* i nadać im ludzką konstrukcję, ale przyjęcie tych poglądów nie wzmocni Kościoła. Wobec takich tajemnic, zbyt głębokich dla ludzkiego rozumu, milczenie jest złotem”^{1,2}

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. XX-wieczny austriacki filozof Ludwig Wittgenstein napisał kiedyś: „O czym nie da się mówić, to się musi przemilczeć”³. Choć napisał to w zupełnie innym kontekście niż powyższy cytat Ellen G. White, zasada jest ta sama. Dlaczego lepiej milczeć o pewnych aspektach Boga i duchowej prawdy w ogólności, które nie zostały objawione przez Niego?

2. Czasami warto jest przemyśleć teologiczne stanowisko, zadając pytanie:
— Co stracilibyśmy, gdyby to była nieprawda?

Na przykład:

— Co stracilibyśmy, gdyby Chrystus nie był Bogiem?

W kwestii Ducha Świętego przemyśl pytanie:

— Co stracilibyśmy, gdyby Duch Święty nie był w pełni Bogiem?

3. Co poniższy cytat oznacza dla nas na poziomie praktycznym? „Duch Święty, który chce nas napełnić, to nie jakiś dziwaczny wpływ albo mistyczna siła. On jest Boską Osobą, więc mamy Go przyjąć z największą pokorą, czcią i posłuszeństwem. Tak więc nie powinniśmy o Nim myśleć, iż mamy Go coraz więcej posiadać, ale że to On ma w coraz większym stopniu posiadać nas — ma nas posiadać całkowicie”⁴.

¹ Ellen G. White, *Działalność apostołów*, Warszawa 2007, wyd. IV, s. 30.

² Przeczytaj rozdział *Falszywe przedstawienie Bóstwa*, w: *taż, Ewangelizacja*, Warszawa 2000, wyd. II, s. 389-392.

³ https://pl.wikiquote.org/wiki/Ludwig_Wittgenstein (przyp. red.).

⁴ LeRoy Edwin Froom, *Przyjście Pocieszyciela*, Warszawa 2000, s. 131.